

РЕШЕНИЕ

№ 18223

гр. София, 28.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3722** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. П. В., като пълномощник на Р. К. Т. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №628 от 05.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №12554 по описа за 2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Поддържа, че Електронният фиш (ЕФ) е издаден при нарушено право на защита, което е съществено процесуално нарушение. Посочва, че СРС не е събрал поисканите от него доказателства за надлежно връчване на ЕФ, което е довело до постановяване на решение, което не отговаря на обективната истина и е фактически и логически грешно. Смятат, че действията на съда не само нарушават правото на защита, но и правото на справедлив процес. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен ЕФ Серия К №6557462, издаден от СДВР. Претендира разности за две съдебни инстанции.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата без да излага конкретни доводи за нейната неоснователност.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К №6557462, на основание чл.189, ал.4 във връзка с чл.182, ал.4, във вр. с ал.1, т.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора Р. К. Т. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН ЕФ Серия К №6557462.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 11.11.2022г., в 15⁰⁸ часа, в [населено място], лек автомобил марка „М. ГЛК 320 ЦДИ 4 М.“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , собственост на касатора Т., се е движил по [улица]до номер 60, с посока на движение от [улица]към [улица], със скорост от 72 км/ч., установена след отчитане на допустимата грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е било заснето с преносима система за контрол на скоростта АТСС CORDON с №MD1197, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност. Решаващият състав е приел, че процесният ЕФ съответства по форма и съдържание на изискванията на чл.189, ал.4 ЗДвП във вр. с §6, т.63 от Допълнителните разпоредби (ДР) и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът Т. е извършила вмененото ѝ нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. Приел е също, че нарушението е било извършено при условията на повторност по смисъла на §6, т.33 от ДР на ЗДвП, поради което и наложената санкция е законосъобразна и справедлива.

Тези изводи на първостепенния съд се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 110-^{тм} състав.

С нормата на чл.21, ал.1 ЗДвП е въведена изрична забрана водачите на пътни превозни средства (ППС) да превишават установената скорост в км/ч. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак (чл.21, ал.2 ЗДвП). В разглеждания случай е установено, че Т. е управлявала лек автомобил със скорост 72 км/ч. или с 22 км/ч. над максимално разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар АТСС CORDON. Техническото средство е преминало

през периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол №09-СГ-ИСИС/15.03.2022г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно №MD1197.

По силата на чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване от 21 до 30 км/ч. - с глоба 100 лева. Според чл.182, ал.4 ЗДвП когато нарушението по ал.1, т.1 – т.5, ал.2 и ал.3, т.1 – т.5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал.1, т. и ал.3, т.6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Според определението, дадено в §6, т.33 от ДР на закона, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение. Налице са предпоставките, за да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност. В обжалвания ЕФ изрично е посочен видът и номерът на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Видно от приложен по преписката справка-картон на водача, ЕФ Серия К №3755617, за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, е издаден на 04.07.2022г. и връчен на 18.01.2022г. Предвид липсата на твърдения, че е бил обжалван, както и доказателства за това, същият е влязъл в сила на 02.02.2022г. Процесното нарушение е извършено на 11.11.2022г., т.е. в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К №3755617. Наложено наказание е в предвидения в закона абсолютен размер и не подлежи на корекция.

Процедурата по издаването на процесния ЕФ е протекла правилно, като след обективизирането му въз основа на постъпили и обработени данни за нарушение от автоматизирано техническо средство е установено, че МПС, при управление на което е осъществено нарушението, е собственост на Т.. Издаденият спрямо собственика на МПС, при управлението, на което е осъществено нарушението, електронен фиш подлежи на анулиране, когато се установи конкретното физическо лице - фактически водач на същото към датата и на мястото на нарушението. В случая такива данни не са посочени. Поради това съдът приема, че ЕФ е издаден при спазване на разпоредбите на чл.189, ал.4 ЗДвП. Негов адресат е именно касаторът Р. Т., в качеството ѝ на собственик на моторното превозно средство (МПС) с видимия върху снимковия материал регистрационен номер.

Неоснователно е твърдението на касатора, че СРС не е събрал всички доказателства относно това дали и кога е връчен ЕФ и така е достигнал до неправилни правни изводи. Начинът на връчване на ЕФ е относим към неговото обжалване, но не води на самостоятелно основание до неговата незаконосъобразност. Наказаното лице своевременно и в пълнота е упражнило правото си на защита чрез обжалване на ЕФ. В тази връзка възраженията на Т. срещу връчване на ЕФ, свързани с накърняване на правото ѝ на защита, не се потвърждават. Т. не е подала декларация или възражение пред СДВР, на основание чл.189, ал.5 ЗДвП, респ. не е заявила и пред СРС, че в деня и часа на констатиране на нарушението, управлението на МПС е било предоставено на друго лице.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №628 от 05.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №12554 по описа за 2023г.

ОСЪЖДА Р. К. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №3722/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.